

גדולות, ומאחר שמפוני אופירה בקיאים באירוח ובתיירות ומפוני ימית בקיאים בחקלאות, החליטו לנסות לשלב את השניים.

מפוני אופירה לא איבדו את הקשר ביניהם. הרווקים חיים כמעט רובם בתל-אביב ונפגשים האחד עם השני, ואילו עם המישפחות. שאינן מתגוררות בתל-אביב, הם נמצאים בקשר טלפוני מתמיד. הם מקווים שבתוך שנה יוכלו להקים את ההתיישבות החדשה. עדיין לא ברור אם תהיה זו עיר ממש, או יישוב קטן יותר. הרעיון נמצא עדיין בשלבי "ביי-שול", והוא נעצר בגלל המילחמה.

"אילו היה משהו שהיה מחויק אותנו בעיר," טוענות פליטות אופירה, "אולי לא היינו חולמות בהיקף. אנחנו לא מכי-רות את החברה מימית ולא יודעות אם נוכל להגשים חלום זה. מה שאנחנו רוצות זה למצוא מקום שבו נוכל ליצור אותם תנאים שלהם הורגלנו באופירה. למדרנו להכיר בחשיבותה של איכות חיים וקשה לנו להסתגל לחיים אחרים. כשאף אחד לא בא לקראתנו ולא מנסה לעזור לנו להשתלב בעיר."

בנות אופירה מתקשות לעכל את החיים הריקים מתוכן, לדבריהן, בעיר. הן קמות בבוקר והולכות לים. בשעות אחר-הצהריים הן עוברות על המודעות בעיתון גים ומבזבזות את כספן ומירצן בחיפור שים. גם השימוש בכסף חדש נור להן. אף אחת מהן אינה יודעת מה קורה בחשבון-הבנק שלה. הכסף שקיבלו כפיי-צויים הולך ונגמר. החיים כאן יקרים, ובאין להן כל מקור הכנסה, נראה להן השתד קודר מאוד. **טיבי זכרני**

להתמיד בה, כדי להישאר בעיר. "היה לנו קשה להתרגל למכנסיים," היא מספרת, "כי בשארם הסתובבנו כל היום לבושות תחתונים וגופיות. כאן צריך להתלבש לפי האופנה האחרונה."

צינה חייתה באופירה במשך חמש שנים והחליפה עבר-דות רבות, אולם הדבר לא הפריע לה. כאן, בתל-אביב, היא מרגישה שהיא צריכה למצוא עבודה שתוכל

יעל התחילה לעסוק בצילום בשנה האחרונה לשהותה באופירה. התחביב סחף אותה והיא רוצה ללמוד צילום. על יעל אומרות הבנות כי היא האדישה שבין כולן. אותה צריך לסחוב ולדאוג לה לתעסוקה שכן היא חיה בעננים.

מועדון בחוף נעמה כמו שאר הבנות החליפה גם יעל עבודות למכביר, במשך שנות חייה באופירה. אחד מעיסוקיה היה לשמש כמזכירה במועדון הצלילה. מימין: יעל בדירתה התל-אביבית.

